TÌNH THƯƠNG

Tình Thương là một Chương Trình Từ Thiện giúp đỡ người Việt Nam tàn tật, mồ côi, đói khổ, không phân biệt tôn giáo hoặc sắc tộc

Số 168
Năm thứ 28

Kính xin Quý Ân Nhân tiếp tục bảo trợ các Chương Trình Tình Thương.

HỘI TÌNH THƯƠNG VIỆT NAM

PO Box 70060
Riverside, CA 92513-0060
Phone: 1-951-352-2919
www.tinhthuong.net

TÌNH THƯƠNG THỚI LONG XUÂN - PHONG ĐIỀN - CẦN THƠ

Riverside, ngày 13 tháng 5 năm 2017

Kính thưa Quý Ân Nhân,

Nói đến Miền Tây Nam Bộ - mảnh đất Phương Nam, người ta nghĩ đến một vùng sông nước mênh mông với những cánh đồng cò bay thẳng cánh. Quả thật cách đây 40 năm, nếu có dịp đi ngang qua các tỉnh miền tây ta đều bắt gặp những dòng sông mênh mông, xen kẽ vào đó là những con kênh rạch chạy chằng chéo tạo nên một bức tranh đặc thù cho miền tây. Gắn liền với bức tranh sông nước là những con đò, những chiếc xuồng, chiếc ghe…qua lại đã làm cho những dòng sông con rạch thêm thơ mộng, vì thế thi sĩ "Ngọc Chi" đã viết:

"Ai về sông nước miền tây
Một lần sẽ thấy ngất ngây tuyệt vời
Bên đồng lúa chín rạng ngời
Thấy cô thôn nữ miệng cười như hoa
Xuôi dòng sông nước bao la
Xuồng ghe tấp nập em ra chào mời"

Bức tranh địa lý miền tây đẹp là vậy, rất nhiều thi sĩ, nhiều bài viết đều ca ngợi vẻ đẹp của miền tây, thế nhưng đời sống thực của con người miền tây ngày nay ra sao?

Kính thưa Quý Ân Nhân, thật khác xa với những gì các thi sĩ miêu tả về miền tây, qua những con người miền tây chúng tôi gặp hằng ngày họ đều cho biết: đất miền tây bây giờ rất khó sống. Rất nhiều người đã phải bỏ miền tây để đi "tha phương cầu thực" tại nhiều địa phương khác? Khi gặp gỡ nhiều người gốc miền tây, đặc biệt là giới trẻ, họ đều tâm sự rằng: cuộc sống ở miền tây rất khó khăn, thất nghiệp… vì thế hầu như những người trẻ, những người còn đủ sức lao động đều lên Sài Gòn, lên các tỉnh miền đông nam bộ để làm thuê làm mướn kiếm sống. Có bạn đã mượn bài thơ của tác giả Vũ Đình Tường nói về miền tây bây giờ như sau:

"Lần cuối tôi về ghé lại miền tây
Nhìn đám lục bình bập bềnh trên nước
Chợt thương thân mình tháng năm xuôi ngược
Bèo dạt mây trôi khuất bến xa bờ….

…Lần cuối tôi về ghé lại Cần Thơ
Chiều xám trời giăng mây trì ướt sũng
Chợ búa tiêu điều bơ vơ thúng mủng
Bến vắng Ninh Kiều đợi chuyến đò sang…

…Lần cuối tôi về ghé lại miền tây
Thăm lại bờ mương, con kinh, cầu ván
Ngày mai ra đi lòng buồn vô hạn
Ngoảnh mặt quay lưng nước mắt đoanh tròng…"

Đồng Lúa Cần Thơ

Ao Sen

Con Thuyền Lẻ Bạn

Để tìm hiểu rõ hơn về đời sống của bà con miền tây, chúng tôi đã quyết định tìm đến thăm thực tế. Hành trình của chúng tôi bắt đầu từ bến xe Miền Tây – Sài Gòn, qua sự giới thiệu, chúng tôi chọn điểm đến đầu tiên là họ đạo Phong Điền và họ đạo Thới Long Xuân thuộc huyện Phong Điền – Cần Thơ. Quãng đường hơn 200km với thời gian gần 4 giờ đồng hồ, chúng tôi đã tới bến xe Cần Thơ. Trái ngược với suy nghĩ của chúng tôi khi xuống xe là những cái nắng gay gắt, cái nóng oi bức…không như những gì chúng tôi nghĩ là một vùng sông nước với những cơn gió mát mẻ.

Chúng tôi đến giáo xứ Thới Thạnh lúc 3 giờ chiều ngày 11 tháng 3 năm 2017, cha sở Philipphe Nguyễn Văn Hùng ở đây cũng là quản nhiệm của họ đạo Phong Điền và Thới Long Xuân. Cha sở chia sẻ đôi chút về đời sống bà con tại đây: "Người dân tại đây rất nghèo, sống sâu trong các kênh rạch, hai thành phần chính là người già và trẻ em, còn người trẻ, người có sức khỏe thì đi lên thành phố làm thuê làm mướn hết rồi (cha cũng cho biết đây là tình hình chung của các tỉnh miền tây). Họ nghèo không có cái ăn, không có phương tiện đi nhà thờ, đến nỗi Chúa Nhật hàng tuần cha phải dùng "xe tang" (xe chở quan tài người chết) để đi đón họ từ các đầu kênh chở tới nhà thờ tham dự thánh lễ, và phải lo cho họ ăn. Đa số người dân nơi đây đều nghèo nên cũng không có đất để canh tác. Cha sở tóm tắt lại những điều ngài chia sẻ bằng năm chữ "Bà con rất là nghèo" vì ngày mai là Chúa nhật 12/3 nên cha sở mời chúng tôi sáng hôm sau sẽ cùng với Ngài vào tham dự thánh lễ cùng với bà con nghèo hai giáo họ Phong Điền và Thới Thanh Xuân.

Mặc dù 8 giờ mới bắt đầu, nhưng tại giáo xứ Thới Thạnh, 5 giờ sáng, cha phó và một số người thiện nguyện đã lục đục chuẩn bị xe tang để đi đón người dân, một số khác thì chuẩn bị các phần ăn như bánh mì, bánh tiêu…giò chả để mang vào họ đạo Thới Thanh Xuân và Phong Điền cho bà con nghèo sau thánh lễ để ăn cho đỡ đói.

Trải qua những con đường ngoành ngoèo, chúng tôi có mặt tại họ đạo lúc 7 giờ 45. Tại đây đã thấy người già và trẻ em tụ họp rất đông. Nghe bà con chia sẻ họ phải dậy rất sớm, đi bộ từ trong các kênh rạch ra đầu bờ kênh từ tờ mờ sáng, sau đó lên xe tang để đến nhà thờ. Có những người ở xa hơn thì tự đi xe ôm tới và cha sở cũng chia sẻ với họ một nửa chi phí xe ôm. Chúng tôi đã gặp đa số là những cụ già lụ khụ, những người bệnh tật…những người khuyết tật người thì bị tật ở chân, phải đi xe lăn, có ông cụ mất cả 2 chân hư 1 mắt, có bà cụ mắt không nhìn thấy gì, chân đi không vững…nhưng cũng đến tham dự hàng tuần.

Kênh lạch ngày nay nhiễm mặn trông tiêu điều.

Cha sở Thới Thạnh đang cho mấy con ngựa sắt điểm tâm.

"Đưa em lên xe tang, lắc lư đầu giống con đò"

Một miếng khi đói bằng một gói khi no.

Chuẩn bị bánh lót lòng sau lễ.

Chương trình ngày Chúa nhật của bà con như sau: 8 giờ cha sở chia sẻ ít phút và thông báo một vài điều (sau đó Ngài giao lại cho cha phó dâng lễ và điều hành vì Ngài phải chạy qua họ đạo Phong Điền để dâng lễ), sau đó tập hát cộng đồng, tiếp đến là thánh lễ, sau thánh lễ cha phó và các thiện nguyện viên sẽ phân phát các phần ăn cho mọi người và trẻ em (có hôm là bánh mì, có hôm là cơm, có hôm là xôi…), Sau khi ăn tất cả mọi người từ già tới bé đều ở lại học giáo lý (có các Soeurs, các bạn giáo lý viên hướng dẫn), sau giờ học giáo lý, có các bác sĩ tình nguyện tới khám bệnh và phát thuốc cho bà con cả bà con lương giáo. Có lẽ không ở đâu có hình ảnh người già đi học, còn đông hơn trẻ em đến trường! Cũng ít ở đâu có hình ảnh những ông bà cụ 70, 80…ngồi học như các trẻ em như ở họ đạo này.

Chị Ba bị bại liệt cả hai chân.

"*Con đi trường học…*"

"*Mẹ đi trường đời.*"

Cụ ông hy sinh hai chân, mất một mắt trong chiến tranh.

Bác sĩ ơi sao tui ăn hổng biết no.

Có dầu không cô, chân tui nhức quá.

Các em nhỏ chia nhau bánh mì.

Sau khi khám bệnh xong, cha phó lại lo lắng sắp xếp cho bà con lên xe tang để được chở về lại nhà của họ.

***

Thứ hai ngày 13 tháng 3 năm 2017. 7 giờ 30 sáng cha sở, cha phó và 2 tình nguyện viên dẫn đường cùng với chúng tôi xuất phát trên 4 con ngựa sắt. Khi xe bắt đầu khởi hành, cha sở nhận được điện thoại báo bên chính quyền đang để ý và cho người theo dõi (Chúng tôi đến đây rất âm thầm chỉ có hai người đó là cha Long và tôi nhưng ai cũng thắc mắc tại sao chính quyền lại biết?, cha sở nói chính quyền luôn có người theo dõi các nhà thờ nên khi thấy có gì lạ là họ đều biết). Tuy trong đoàn ai cũng lo sợ, nhưng vì nhu cầu đến với người nghèo nên chúng tôi vẫn quyết tâm lên đường. Xe chay hết con đường lộ lớn khoảng 10 km, chúng tôi bắt đầu phải trải qua những con đường nhỏ hẹp, ngoành ngoèo, chúng tôi cũng không thể đếm được phải qua bao nhiêu khúc cua, qua bao nhiêu cây cầu tự chế rất thô sơ. Con đường trước mặt không còn êm ả nữa, càng đi càng khó, hết ổ gà lại ổ voi, bụi mù mịt…có lúc tưởng như cả người và xe rơi xuống rạch, có những cây cầu chúng tôi phải xuống dẫn bộ đi qua vì chạy xe rất nguy hiểm.

Người già răng rung cũng ráng cầm hơi.

Nào anh em ta cùng nhau lên đường.

Ngựa phi ngựa phi đường xa.

Đi bộ còn muốn rớt huống hồ bảo tui ngồi Honda... Cho xin đi!

Trên đường đi hình ảnh đầu tiên ai cũng thấy đó là những ngôi nhà siêu vẹo, có lẽ chỉ cần cơn gió nhẹ sẽ bị đổ sập, những con đường hoang vắng thiếu bóng người. Tạ ơn Chúa hơn 30 phút chạy xe căng thẳng, căng thẳng vì vừa đi vừa sợ chính quyền gây khó khăn, căng thẳng vì đường đi nguy hiểm… chúng tôi cũng đến được những túp lều đầu tiên để thăm viếng. Nhiều túp lều đã bị hư hại rất nặng, rách nát, trống trước hở sau…Vì quá nghèo nên chủ nhân của chúng không có điều kiện để sửa sang. Hầu hết chủ nhân những túp lều này đều không có đất đai để dựng nhà, họ được người quen cho mượn một miếng nhỏ, trong góc để dựng cái lều che nắng che mưa sống qua ngày. Có những túp lều đi ra đi vô phải khom lưng mới đi được vì nó quá thấp. Mùa nắng thì không sao, nhưng vào mùa mưa nước ngập lênh láng, nền đất nên túp lều chở thành vũng sình lầy trơn trượt. Chủ nhân của những túp lều đa số là người già mang nhiều bệnh tật (mắt mờ, cao huyết áp, đau chân đau khớp, đau tim…).

Túp lều lý tưởng

Không có đất ta ở nhà sàn

Không có nhà ta ở thuyền câu.

Không có lầu ta xin xó bếp

Ngoài những túp lều rách nát, chúng tôi không khỏi chạnh lòng vì còn rất nhiều gia đình không có nhà vệ sinh, nhiều gia đình vẫn phải đi vệ sinh trên những cái "cầu cá tra", ọp ẹp. Thương lắm cảnh người già mỗi lần đi vệ sinh phải bám víu, phải bước qua những thanh gỗ gồ ghề rất nguy hiểm... Chúng tôi cũng đã tận mắt nhìn một cụ già 83 tuổi ống quần chân cao chân thấp, muốn vô nhà mình phải lum khum vừa đi vừa bò vì đường vô nhà cụ gập ghềnh khó đi. Cụ kể đã bị té nhiều lần rồi, sau khi lum khum bò qua khúc đường xấu, cụ phải qua một cây cầu khỉ mới vô được nhà của mình.

Con chui ra với nón bảo hộ cho chắc ăn.

Cha phải cúi xuống nữa cha phó ơi!

Gió mát trăng thanh, ôi gió mát...

Ngoại ơi chầm chậm chờ con đi với.

Cười lên chút coi! Mặt cha tái méc.

Chúng tôi chứng kiến sự đau khổ tột cùng của cha mẹ già, nghèo khó phải lo cho hai người con trai bị tâm thần. Chúng tôi có hỏi sao không đưa con vô bệnh viện tâm thần thì được tả lời muốn đưa vô bệnh viện tâm thần cũng phải có tiền mới được vô! Chúng tôi đã gặp rất nhiều hầu hết là những người già bệnh tật, phải tự lo cho bản thân vì con cháu đều đi làm xa.

Ngoại đang kho cá cho đứa cháu bị tâm thần.

Chớ rung cây nhát khỉ bà con ơi!

Cha ơi, vì sao con phải bị xiềng?

Nguồn nước kênh lạch bị ô nhiễm nặng.

Nước sinh hoạt cũng đó.

Nhiều cụ chia sẻ: đau lắm cha ơi chỉ cầu mong có vài đồng để mua ít thuốc cho bớt đau. Nhiều cụ phải đi mò mẫm nhặt rau để bán kiếm ngày vài ngàn để sống… Những hình ảnh trên chỉ là một phần nhỏ khó khăn của bà con mà chúng tôi thăm viếng. Nếu kể hết ra có lẽ cả quyển tập dày, viết cũng không thể hết được những hoàn cảnh nghèo khổ nơi vùng đất này. Hỏi thăm các gia đình có xuồng, có ghe sao không đi đánh cá thì được biết nguồn nước bây giờ bị ô nhiễm, cá cũng không có để đi bắt. Người cũng chết huống hồ là cá. Mọi sinh hoạt cũng từ một nguồn nước: nấu ăn, tắm giặt, đi vệ sinh, ngủ nghỉ cũng trên nước.

Chỗ tắm giặt cũng không xa.

Tát cá thêm nguồn đạm cũng gần...

Kính thưa Quý Ân Nhân,
Vì thời gian không cho phép, chúng tôi tạm chia tay với vùng quê nghèo Phong Điền, trên đường về không ai còn nghĩ đến con đường gập ghềnh khó đi nữa, thay vào đó là những nỗi ưu tư, những băn khoăn làm sao cho bà con dưới đây có được bữa cơm cho đàng hoàng? Làm sao cho những cụ già có ít thuốc giảm đau? Làm sao có tiền để xây cho bà con nơi đây nhất là cho các cụ già có cái nhà vệ sinh an toàn sạch sẽ…. Làm sao cho người cha người mẹ có con bị bệnh bớt đau khổ, có sức khỏe, có ít thực phẩm để lo cho con…làm sao cho người khuyết tật chân có cái xe lăn để đi? Trẻ em có cây cầu an toàn để đi học… Rất nhiều ưu tư được đặt ra và chúng tôi nghĩ rằng, nếu mỗi người chia sẻ một chút…tuy là ít ỏi nhưng ít ra cũng giúp một phần nào đó để người dân nơi đây có vài bữa cơm đàng hoàng và các cụ già có thêm ít thuốc mỗi khi trái gió trở trời.

Xin gửi gắm những ưu tư của bà con nơi đây đến quý ân nhân với hy vọng chúng ta cùng nhau chia sẻ để giúp cho bà con tại Phong Điền, nhất là những người già bệnh tật…có chút thực phẩm, có ít thuốc, những người cha người mẹ đang oằn mình lo cho con bị bệnh tật có chút tiền để thêm thuốc thang cho con.

Ban Biên Tập Tình Thương

TB. Kính thưa Quý Ân Nhân,
Trong những số tới, chúng con sẽ lần lượt chuyển đến quý vị những thông tin, những nơi vùng sâu vùng xa chúng con đã thăm viếng trong chuyến đi vừa qua.
Mong rằng chúng con vẫn tiếp tục nhận được sự hỗ trợ giúp đỡ của Quý Ân Nhân. Thành Kính.

Con không tỉnh táo con cười nắc nẻ,
cha ra về lòng nặng trĩu ưu tư.

Ngoại và 3 cha cha cha:
xin cám ơn Quý Ân Nhân.

THÔNG TIN 169

TÌNH THƯƠNG CÁI RẮN CÀ MAU

CHƯƠNG TRÌNH GIẾNG NƯỚC

THÔNG TIN 170

TÌNH THƯƠNG CÁI RẮN CÀ MAU

CHƯƠNG TRÌNH XÂY CẦU XI-MĂNG CHO CÁC EM ĐI HỌC